

misel . . . Krasno bo življenje . . . V burnem toku je plula kri k Angelikovem srcu, kadar je mislil na prihodnost, ki ne bo, ne more biti — brez Martine. Zdaj je razumel zakon. Naravna želja dveh ljubečih src je, da ostaneta za vedno skupaj, da se podpirata, togujeta, veselita zaeno. Preproste duše si žele celo, da bi se združile onkraj groba. Nič ni tam nego temno brezдно. Zato je treba ljubiti, živeti tukaj. Kako urediti razmerje do Martine, na to ni mislil Angelik, vedel je le, da ne more biti brez nje, brez pesmi življenja, sreče. Moška čast, sestrina sreča, materine želje, dolžnosti do doma, vse je utonilo v brezdanjih Martininih očeh. Ob njenem smehu je zaspal celo črv nemira v duši. Resnica — ni je več iskal. Resnica je uživanje mladosti.

Kmalu po Angelikovem prihodu so praznovali njegovo zaroko z Elviro. Materi sta žareli, Rozika se je solzila, nevesta je bila mrzla, ženin raztresen. Salle, duhoviti Angelikov gost, je zabaval nevesto . . . V listih je bila oznanjena zaroka z velikimi črkami, gospa Vidonijeva se je vozila zmagovalno po Gorici, prihajala oblastno v grad. Tapetniki so merili grajske sobe, ženski svet se je posvetoval, kako naj bo opremljena ta ali ona soba, kje naj stoji to in ono.

Pa vse tiste, od gospe Vidonijeve tako tenko napeljene niti, so se trgale . . . Hiteli sta materi, vezali, trdili, toda — — Z zaničevanjem so govorili o Martininih roditeljih, o deklici sami. Planil je pokoncu — pokončal bi svet radi ljubljene, a mati je dejala solzna:

„Kesal se boš, Angelik . . . Daj Bog, da ne prepozno.“ Molčal je, da ne žali matere, in pohajal je k Martini. Tam so ga objemale bele roke, tam je zvenel razkošni smeh, donela vesela pesem.

Mati nima sreče z nevestami. Še otroku mu je bila odločila Ivanka, hčerko materine sorodnice v devetem kolenu. Bleda, simpatična teta Brigita je

umrla, umrl tudi otrok. Njeno imetje je prišlo zakonitim potom v Martinine roke. Smešno, da govori mati, si domišlja o zločinu, misli toliko na deklico najdenko. Tudi Angeliku se smili deklica, ki nima roda ne doma, toda kaj mu hoče blede otrok!

Majnik je. V nežno zelenje, belo cvetje se je zagnila Kostanjevica. V belem cvetju dehte kostanji ob Soči, po drevoredih. Glasno pojo škrjančki, kosi in voge, kukavica se oglašča, veverica skače od drevesa do drevesa. V belem cvetju, v vencu rož, leži Gorica. Marmorna letovišča sanjajo za visokimi cipresami, trta ovija hiše in polja, cvetoče drevje obeta sočnega sadu.

Romar, ki prideš iz pustih, mrzlih krajin, meniš pač, da stanuje pod krilom Svete gore sama sreča, meniš da kraljujeta pod mehkim podnebjem zdravje in mladost, meniš da je ubegla smrt pred žarom južnega solnca, da se je skrila žalost v mrzle megle tvoje domačije. Ne motiš se, romar. Tu je lepota, radost. A ta predivni kraj ne služi s svojo lepoto prestolu tvoje Kraljice, ta kraj je le okvir k prelestni sliki moje boginje, moje sreče. Biserov si želi moja gospa, da si ovije prelestni vrat, da zasije v novi lepoti. Martina, za tebe prebrodim morja, prehodim svet. Biserov in draguljev ti prinesem, na zlat prestol te posadim, nakitim, da boš žarela kakor zarja, ti kraljica mojega srca . . .

Ah, tu je dom moje vile . . . Zaprta so okna, vrata, grozita marmorna leva, branita cipresi. Kje si, Martina, črnooka deklica mladega jutra? Biserov si želiš — glej, vrt in polje bleste od biserov. Željne, da vidijo svojo kraljico, odpirajo cvetke pestra očesca, vzduh je svež, poln ljubezni. Pridi moja žarnooka ljubljenska, pridi, raduj se lepote majnikovega jutra . . . Rahlo zamirajo tam daleč glasovi zvonov, zamira pesem ljubezni, pridi Martina!

(Dalje.)

Žalostna misel.

Zložil Sobjeslav.

Kadar po zatonu
vse nebo žari,
žalostna se v duši
misel mi rodi:

Ko večer življenja
leže na oko,
kdo oslajal meni
dni poslednje bo? . . .

